

deraf fremgaaende Erfaringer med Hensyn til Fiskens lunefulde Forekomst og Udeblivelse som meget tvivlsomt. Den næste Ting er ganske simpelt Fiskeprisen. Hvis denne ligger saa lavt paa Verdensmarkedet, at hvert Pund, der fiskes, giver Tab, nytter det jo ikke, at man fisker nok saa mange Pund. Derfor tillader jeg mig saa indtrængende, som det paa stiltfærdig Maade er muligt, at advare imod at hidse Forventningerne op til Højder, fra hvilke Tilbageslaget vil komme saa meget voldsommere.

Det næste Spørgsmaal er dette: Hvis nu denne Ordning kan hjælpe, er det saa den eneste Vej? Det Spørgsmaal er hidtil afgjort ikke besvaret. Var det ikke meget mere nærliggende at hjælpe Færingerne til at fiske paa de Banker, der ligger lige udenfor deres Dør, og hvorfra fremmede Trawlere hjembringer saa store Mængder af Fisk? Man svarer, at Færingerne egner sig ikke til Trawlfiskeri. Jeg maa erkende, at det forstaar jeg ikke. Hvad Islændingene har kunnet lære, maa jo ogsaa Færingerne kunne tilegne sig. Der mangler Penge, siger man. Men den danske Stat er jo ellers ikke saa karrig med Understøttelser og Laan til Erhverv, som man mener kan bringes til at give Udbytte, give Arbejde og Fortjeneste paa anden Maade. Det maatte jo i hvert Fald kunne tages under Overvejelse at hjælpe paa den Maade. Hele dette Spørgsmaal har saa vidt mig bekendt aldeles ikke været fremme i den offentlige Drøftelse.

Dernæst kommer jeg til det sidste af de tre Spørgsmaal, jeg opstillede før: det nationale. Jeg skal af nærliggende Grunde ikke fortabe mig i dette, men begrænse mig til at sige, at det efter min Mening er en kæmpemæssig Misforstaaelse at tro, at en Imødekommen af dette Krav skulde skaffe Ro paa Færøerne i den Forstand, at der ikke fra de interesse-mæssigt utilfredse Kredse meget hurtigt vil blive rejst mere vidtgaaende Krav. „Er til Maalet man naaet, sætter straks man et nyt“ — det var alle Dage det Motto, hvorunder de Folk virkede, der ser deres Opgave i at fremkalde eller vedligeholde Utilfredshed, hvad enten denne nu er national eller økonomisk eller, som i dette Tilfælde, begge Dele. Nu ved jeg særdeles vel og understreger det stærkt, at de Folk, der i den danske Rigsdag staar som Færingernes Repræsentanter, og som med saa stor Iver har virket for det her omhandlede Krav, ingenlunde kan siges at være af dem, der ønsker at fremkalde Utilfredshed eller at vedligeholde

den; men det, der er min Frygt, er, at Kravene ogsaa i Fremtiden vil blive fremsat saa behændigt, at det vil være vanskeligt for disse Folk at undlade at slutte sig til dem. Derfor advarer jeg meget indtrængende det danske Folk mod ogsaa i denne Henseende at knytte for store Forventninger til det, der her foreslaas.

Men, kunde man sige: Det er jo muligt, at De har Ret, at det ikke er den eneste Vej; men det behøver det jo heller ikke at være, naar det blot er en Vej, og naar denne i hvert Fald er den billigste og maaske ogsaa den bedste, fordi den ikke krænger nogen berettiget Interesse. Her kommer jeg til et Punkt, som jo er meget vanskeligt at omtale offentligt, men helt kan jeg ikke lade det ligge. Der er efter min Mening meget vigtige og tungt vejende Hensyn, der taler imod det nu foreslaaede; det er dem, der skjuler sig bag Ministerens Ord om, at han kun med stor Betænkelighed er gaaet til at fremsætte Lovforslaget.

I den offentlige Drøftelse har disse Hensyn for Tilhængere af det foreslaaede antaget besynderlige Former. Man har fremstillet det saaledes, at Loven af 1925 skabte Hindringer for danske Statsborgeres Adgang til Søterritoriet ved Grønland. Det er jo, som enhver, der kender det mindste til disse Forhold, ved, ganske urgtigt. Loven af 1925 fastslog kun en alt herskende Tilstand. Man har dernæst fremstillet Sagen saaledes, at her kæmpede den sunde Fornuft for Gennemførelsen af et i Forholdenes Natur bundende Krav mod en Bureaukrat, mod Direktøren for Styrelsen af Grønland. Maa jeg heroverfor tillade mig at bemærke følgende: Efter det nøje Kendskab, jeg har til den pagældende, i denne Sag som saa ofte før saa stærkt angrebne Embedsmand, er der for mig ingen Tvivl om, at han har et meget aabent Blik for de særdeles vægtige Grunde, der kan anføres for at imødekomme det færøske Lagtings Ønske. Naar han hidtil har modsat sig Opfyldelsen, skyldes det utvivlsomt alene Hensynet til den Befolkning, hvis Interesser han embedsmæssigt er forpligtet til at varetage og varetage af yderste Evne, og Ønsket om for Danmark at bevare den Stilling til Grønland, som det hidtil har haft, og som har aftvunget kyndige Udlændinge af alle Nationer saa megen Respekt. Den Mand, hvis Ry som uforfærdet rejsende endnu lever i Nordgrønland, hvor han var Inspektør i en Aarrække, den Mand, som hvert Aar rejser til Grønland for at bevare den levende Forbindelse med dette Land og Befolkningen deroppe, den Mand, under hvis Ledelse der